

Sygn. akt: III C 586/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Magdalena Puksza

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P.

przeciwko H. O., D. O., A. F. (1) i A. Ł.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. przyznaje K. Z., pełniącemu funkcję kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych, wynagrodzenie w wysokości 600 zł (sześćset złotych).

Sygn. akt III C 586/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 czerwca 2016 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 30 maja 2014 roku powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w P. zażądała zasądzenia od pozwanych R. O., H. O., D. O., A. O. i A. Ł. na swoją rzecz kwoty 3.085,92 zł wraz z odsetkami oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwanym H. O. i R. O. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w P. przy ul. (...), pozostających w zasobach powódki. Podała, że pozwani nie zapłacili na jej rzecz opłat eksploatacyjnych w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku. Wskazała, że na dochodzone roszczenie składają się: 2.965,82 złotych tytułem należności głównej oraz 120,10 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. Wskazała również, że pozostali pozwani, jako dorośli domownicy odpowiadają z nimi solidarnie.

Nakazem zapłaty z dnia 9 września 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanych na rzecz powódki solidarnie kwoty 3.085,92 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2016 roku sąd uchylił nakaz zapłaty w odniesieniu do pozwanych H. O., D. O., A. F. (2) (uprzednio O.) i A. Ł. oraz ustanowił dla nich kuratora jako nieznanych z miejsca pobytu.

W odpowiedzi na pozew kurator wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że powódka nie udowodniła roszczenia co do zasady, jak i wysokości.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego w P. przy ul. (...) przysługuje pozwanym: R. O. i H. O.. Lokal ten znajduje się w zasobach powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P..

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- przydział lokalu mieszkalnego, k. 11;

Dnia 12 maja 2015 roku powódka sporządziła zestawienie salda i odsetek za okres od 11 listopada 2013 roku do 12 maja 2014 roku, w którym stwierdziła zobowiązanie pozwanych z tytułu odsetek w wysokości 120,10 złotych. Tego samego dnia sporządziła analizę konta, w której stwierdziła zobowiązanie pozwanych w wysokości 2.854,71 złotych z tytułu opłat eksploatacyjnych w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku.

Dowód:

- zestawienie salda i odsetek, k. 12;
- analiza konta, k. 13-18;

Pismem z dnia 19 maja 2014 roku powódka wezwała pozwanych do uiszczenia kwoty 14.279,01 złotych z tytułu należności stwierdzonych nakazami zapłaty oraz należności nieobjętej nakazem zapłaty w wysokości 2.965,82 złotych.

Dowód:

- pismo powódki z dnia 19 maja 2014 roku, k. 23-27;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 4 ust. 1 i 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 1222 ze zm.), zgodnie z którym osoby, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat. Stosownie do art. 4 ust. 6 tej ustawy, za opłaty, o których mowa w art. 4 ust. 1, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu.

W takim stanie rzeczy powódka winna była udowodnić, że pozwanym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu w jej zasobach lub też pozwani zamieszkiwali w lokalu tym z osobą, której prawo takie przysługuje oraz wysokość opłat z tego tytułu. Zgodnie z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), na powódce spoczywał obowiązek wykazania faktów, z których wywodziła dochodzone roszczenie, zarówno co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanych obejmował fakty tamujące lub niweczące roszczenie powódki. Przy tym podkreślić trzeba, że obowiązek dowodzenia po stronie pozwanych aktualizował się dopiero w przypadku udowodnienia ich odpowiedzialności przez powódkę. Dlatego też powinnością sądu było w pierwszej kolejności ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone żądanie (a mianowicie czy podjęła niezbędną inicjatywę dowodową), a dopiero w razie pozytywnego przyjęcia w tym zakresie, rozstrzygnięcie o zarzutach strony przeciwnej. Brak przedstawienia przez powódkę dowodów na okoliczność

istnienia roszczenia i jego wysokości powoduje, że ewentualnie podjęta przez stronę pozwaną inicjatywa dowodowa staje się zbędna i nie ma potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczności mające podważyć zasadność roszczenia. Należy zaakcentować, iż zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasadą jest zatem, że sąd dokonuje ustaleń na podstawie materiału przedstawionego przez strony. Podkreślenia również wymaga, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenia, a zatem przede wszystkim te, które decydują o powstaniu danego roszczenia, tak co do zasady, jak i wysokości. Sąd pomija wnioski dowodowe, które nie zmierzają do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, jak również takie, które - z uwagi na rodzaj zgłoszonego dowodu - nie dają możliwości ustalenia na jego podstawie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

W ocenie sądu powódka udowodniła, że pozwanej H. O. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do spornego lokalu. Okoliczność ta wynika z przedstawionego przez powódkę przydziału. Powódka nie przedstawiła natomiast żadnego dowodu, z którego wynikałoby, żeby pozwanym D. O., A. F. (2) lub A. Ł. prawo takie przysługiwało. Nie przedstawiła również dowodu na okoliczność tego, że w okresie dochodzonym pozwem zamieszkiwali oni w tym lokalu. Z tego względu powództwo skierowane przeciwko nim było nieuzasadnione w całości.

Mimo udowodnienia przez powódkę istnienia roszczenia przeciwko H. O., nie udowodniła ona jego wysokości. Na tę okoliczność przedstawiła jedynie dowody z analizy konta. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę na to, że analiza konta stanowi dokument prywatny, którego moc dowodowa - zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. - ograniczona jest do stwierdzenia, że osoba, która dokument ten podpisała, złożyła oświadczenie o wskazanej w nim treści. Dokument taki nie dowodzi jednak, by oświadczenia w nim wskazane, były zgodne z prawdą. Podobnie należało ocenić pozostałe dokumenty dołączone do pozwu.

W toku procesu pozwani powódka podniosła, że przedstawiony materiał dowodowy był wystarczający do uwzględnienia powództwa, wobec podniesienia przez pozwanych enigmatycznego zarzutu niewykazania roszczenia co do zasady oraz wysokości. W ocenie sądu takie stanowisko jest błędne. Podniesiony zarzut nieudowodnienia zasady i wysokości żadanego przez powódkę roszczenia jest jasny i precyzyjny. W drodze tego zarzutu pozwani zakwestionowali, by roszczenie takie istniało w jakiegokolwiek wysokości. Innymi słowy podnieśli zarzut skierowany nie tylko przeciwko niektórym częściom składowym powództwa, lecz całości żądania. To sprawia, że w celu udowodnienia zasadności oraz wysokości roszczenia powódka winna przedstawić dowody, które w świetle szczegółowych norm Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu dowodowym, potwierdzałyby istnienie oraz wysokość tego roszczenia. Powódka dowodów takich nie przedstawiła, wobec czego sąd winien powództwo oddalić, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach postępowania związanego z udziałem kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych, sąd orzekł odpowiednio do treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 1476). Zgodnie z § 1 ust. 1 tego rozporządzenia wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, zakres podejmowanych czynności przez kuratora oraz wysokość wynagrodzenia za czynności adwokatów, sąd przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, wynagrodzenie w wysokości 600 złotych. Ustalając wysokość wynagrodzenia sąd wziął pod uwagę nie tylko poczynione przez kuratora starania w celu ustalenia miejsca pobytu pozwanych, ale również podniesione przez niego zarzuty, które okazały się konieczne i wystarczające do zapewnienia pełnej ochrony interesów pozwanych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.